

Arrest

nr. 79 562 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris van 18 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt het Rijk binnen op 14 augustus 2003 met een visum kort verblijf.

Op 11 augustus 2009 dient hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 10 december 2009 actualiseert hij deze aanvraag.

Op 12 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voornoemde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht op 30 augustus 2010 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 september 2010 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2011 leggen verzoeker en mevrouw D.S.G. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 20 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 18 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2011 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Tunesische

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: H.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

0 Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

0 Foto's waar de datum met de hand werd bijgeschreven: deze handgeschreven data kunnen niet op hun authenticiteit getoetst worden. Bijgevolg vormen de foto's geen afdoende bewijs voor de relatie.

0 Telefoonrekeningen: de geschreven verklaring van betrokkene dat een bepaald nummer het zijne zou zijn kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Deze telefoonrekeningen vormen daarom geen afdoende bewijs voor de relatie.

Betrokkene kan zich bovendien niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene legt de pensioensuitkering van zijn Belgische partner voor om dit aan te tonen. Uit deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14. §1, 30 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De inkomsten die betrokkene voorlegt van zichzelf zijn afkomstig uit interimarbeid. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk is, kan dit inkomen niet als stabiel en regelmatig beschouwd worden.

Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de exceptie *obscuri libelli* op en acht het verzoekschrift derhalve onontvankelijk. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker achtereenvolgens als bestreden beslissing opgeeft “de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken (hun ref. 6.481.914), met burelen gevestigd aan de Antwerpsesteenweg 59 B te 1000 Brussel, waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten” en “bij beslissing d.d. 18 januari 2012 (ter kennis gebracht op 24 januari 2012) werd verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd hem het bevel gegeven het grondgebied te verlaten”.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker voor wat het voorwerp betreft naar stuk 1 dat werd bijgevoegd. In de inventaris van de bijgevoegde stukken wordt stuk 1 omschreven als de bestreden beslissing d.d. 18 januari 2012, ter kennis gebracht op 24 januari 2012. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker als bestreden beslissing de beslissing van de staatssecretaris van 18 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Aldus blijkt voldoende duidelijk wat het voorwerp is van dit verzoekschrift.

Het beroep is derhalve onontvankelijk *ratione materiae*.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner en dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners gedurende één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

De beslissing d.d. 18.01.2012 stelt:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12. 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners gedurende één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben,

Betrokken legt volgende bewijzen voor:

- *Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- *Foto 's waar de datum met de hand werd bijgeschreven: deze handgeschreven data kunnen niet op hun authenticiteit getoetst worden. Bijgevolg vormen de foto's geen afdoende bewijs voor de relatie.*
- *Telefoonrekeningen: de geschreven verklaring van betrokkene dat een bepaald nummer het zijne zou zijn kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Deze telefoonrekeningen vormen daarom geen afdoende bewijs voor de relatie.*

Betrokkene kan zich bovendien niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legt de pensioenuitkering van zijn Belgische partner voor om dit aan te tonen. Uit deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14. §1, 30 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De inkomsten die betrokkene voorlegt van zichzelf zijn afkomstig uit interimarbeid. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk is, kan dit inkomen niet als stabiel en regelmatig beschouwd worden. Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene

Verzoeker heeft met zijn vriendin, mevrouw G.D.S. een wettelijk geregistreerd partnerschap afgesloten. In het kader van gezinshereniging heeft verzoeker op 20 juli 2011 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn vriendin mevrouw G.D.S.

Verzoeker voldoet immers aan de gestelde voorwaarden:

- *Verzoeker bewijst zijn identiteit*
- *Het partnerschap wordt bewezen aan de hand van de wettelijke samenwoning*
- *de duurzame en stabiele relatie wordt bewezen aangezien verzoeker en mevrouw D.S. elkaar sinds 2009 kennen en zij sindsdien een koppel vormen*
- *de duurzame en stabiele relatie wordt levens bewezen aangezien verzoeker en mevrouw D.S. reeds méér dan 1 jaar samenwonen*
- *beide partners zijn ouder dan 21 jaar*
- *beide partners zijn ongehuwd*
- *beide partners hebben geen duurzame relatie niet een andere persoon*
- *beide partners zijn geen familie van elkaar*
- *mevrouw D.S. beschikt over een stabiele en toereikende bestaansmiddelen, zijnde een pensioenuitkering*
- *mevrouw D.S. beschikt over een eigen woning*
- *mevrouw D.S. heeft een ziekteverzekering die de risico's van verzoeker dekt*
- *verzoeker heeft zich bij mevrouw D.S. gevoegd.*

Ondanks het voldoen aan ALLE voorwaarden, werd verzoeker een verblijfskaart geweigerd.

Inzake de duurzame en stabiele relatie

Verzoeker en mevrouw D.S. hebben elkaar in 2009 leren kennen en zij vormen sindsdien een koppel.

In 2010 is verzoeker ingetrokken in de woning van mevrouw D.S. Zij wonen bijgevolg reeds méér dan 1 jaar samen.

Verzoeker voegt onder stuk 4 een schrijven van mevrouw D. toe:

"Ik ondergetekende D.S.G., verklaar op eer en geweten dat ik M.S. ken sinds het jaar 2009.

Ik ben weduwe, mijn echtgenoot heeft zich van het leven ontnomen en heb al veel meegemaakt, dat mij zeer kwetsbaar en triestig maakte tot ik S. heb leren kennen, dat heeft mijn leven veranderd.

We hebben elkaar leren kennen in het café (...) te Lebbeke, eerst als vrienden, maar na enkele weken is dat liefde geworden.

S. woont reeds meer dan 1 jaar bij mij in sinds 2010, eerst zonder adresmelding maar dat ging goed daarna vanaf 14 juli 2011 als wettig samenwonend.

Ondanks onze leeftijdsverschil gaat dat heel goed zonder problemen. We zijn gelukkig en leven als geliefden.

Het enige wat we beiden zouden willen is dat S. zou kunnen werken en zonder papieren gaat dat niet, zonder werk geen geld en dat valt maandelijks zwaar om rond te komen, S. moet ook kleren, eten en betalingen doen.

S. heeft 4 maanden kunnen werken, was met alles in orde en heeft me ook financieel gesteund.

S. heeft ook school gevolgd, kan goed Vlaams lezen en spreken.

S. drinkt geen alcohol en is niet agressief, zorgt nooit voor problemen.

S. is attent, lief en behulpzaam, helpt mij met alles in het huishouden, fysiek en geestelijk.

S. is geen profiteur, wil niets van OCMW of andere. Hij wil zelf werken om voor hem te kunnen zorgen en belastingen te betalen als Belg.

S. is een goed werker, is tot alles bereid. Hij is ook geïntegreerd in de Belgische gemeenschap.

S. is ook erg sociaal, heeft veel vrienden gemaakt, via café, sport en petanq en familie.

Ik G. kan alleen goede dingen schrijven en dat S. het verdient om zijn papieren te krijgen om te kunnen werken aub.

De bewijzen die we hebben ingediend werden onterecht bevonden maar vele bewoners van Lebbeke, vrienden en familie weten van onze samenwoning en liefde.

Alles wat ik hier eigenhandig heb geschreven is waarheid en vraag u beleefd begrip te hebben en het dossier van S. te willen herzien.”

De oprechtheid van hun relatie blijkt duidelijk uit dit schrijven, zowel langs de kant van verzoeker als langs de kant van mevrouw D.S.

Zij krijgen echter geen kans om de oprechtheid van hun relatie aan te tonen.

Ten bewijze van hun duurzame en stabiele relatie hebben zij verklaringen van derden, foto's en telefoonrekeningen voorgelegd.

Verzoeker en mevrouw D.S. verklaren op eer en geweten dat deze documenten de waarheid bevatten, dat de verklaringen van derden feitelijk correct zijn, dat de data vermeld op de foto's kloppen en dat het telefoonnummer van verzoeker vermeld op de telefoonrekeningen de zijne is.

Het is verzoeker dan ook onduidelijk welke bewijzen hij nog meer kan voorleggen waaruit blijkt dat hij en mevrouw D.S. reeds sinds 2009 een koppel vormen en sinds 2010 samenwonen.

Verzoeker heeft wel voldoende aangetoond een stabiele en duurzame relatie met mevrouw D.S. te onderhouden.

Inzake de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

Mevrouw DE SMEDT geniet een pensioenuitkering. Daarnaast beschikt zij tevens over een eigen woning (stuk 5).

Verzoeker zelf is zeer gedreven om zich verdienstelijk te maken door het verrichten van arbeid. Hij wenst zijn vriendin ook financieel te steunen.

Ingevolge zijn aanvraag in het kader van gezinshereniging werd het verzoeker toegestaan een tewerkstelling te zoeken. Hij heeft zich dan ook onmiddellijk ingeschreven in interimkantoren.

Onmiddellijk na zijn inschrijving kon verzoeker al aan de slag bij de NV (...) te Opwijk als arbeider. Verzoeker heeft zijn loonbrieven voorgelegd bij de aanvraag. Tot op heden werkt verzoeker er nog steeds.

In de beslissing d.d. 18.01.2012 staat vermeld dat interimarbeid tijdelijk is en niet als stabiel en regelmatig kan beschouwd worden.

Verzoeker werkt heeft echter onafgebroken bij dezelfde firma gewerkt. Hij moet natuurlijk ergens starten. Na verloop van tijd zou dit tijdelijk contract kunnen omgezet worden in een definitief contract. Verzoeker wordt echter de kans niet gegeven om zijn interimarbeid te kunnen omzetten naar een blijvende arbeid na verloop van tijd.

De inkomsten van beiden samen leveren wél voldoende op en zijn wél toereikend.

Inzake de eigen woning van mevrouw D.S.

Uit stuk 5 blijkt dat de woning waarin verzoeker en mevrouw D.S. samenwonen eigendom is van mevrouw D.S.

Uit de vaststelling inzake huisvesting blijkt dat de woning ruim genoeg is voor alle bewoners, ieder beschikt over een eigen slaapkamer, de keuken, badkamer en woongelegenheden zijn voldoende voor het aantal bewoners en de woning voldoet aan de vereisten inzake hygiëne, veiligheid, (stuk 6)

Inzake de ziekteverzekering

Mevrouw D.S. heeft een ziekteverzekering onderschreven die de risico's van verzoeker dekt.

Verzoeker is toegetreden tot de mutualistische organisatie Liberale Mutualiteit (stuk 7).

Besluit: Dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie strookt dus niet met de werkelijkheid zoals blijkt uit voorgaande.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder wordt aangestipt dat verzoeker een aantal bewijzen voorlegt, met name verklaringen op eer door derden, foto's waar de datum met de hand werd bijgeschreven en telefoonrekeningen met een geschreven verklaring van verzoeker. Betreffende deze aangebrachte bewijzen wordt gesteld dat zij geen afdoende bewijs voor de relatie zijn om reden dat de verklaringen door derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, dat de handgeschreven data op de foto's niet op hun authenticiteit kunnen worden getoetst en dat de geschreven verklaring van verzoeker dat een bepaald telefoonnummer het zijne zou

zijn niet kan worden getoetst op de feitelijkheid en waarachtigheid. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker die een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg heeft ingediend, ingevolge deze bepaling moet aantonen dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, maar dat hij via de pensioenuitkering van zijn Belgische partner en zijn inkomsten uit interim arbeid niet aantoont dat aan deze voorwaarde is voldaan. Er wordt verduidelijkt dat de pensioenuitkering van zijn partner niet voldoende toereikend is zoals vereist door artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Wat betreft de inkomsten van verzoeker wordt aangegeven dat deze afkomstig zijn uit interim arbeid, welke per definitie tijdelijk is en aldus niet kan worden beschouwd als een stabiel en regelmatig inkomen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Vooreerst wenst de Raad er op te wijzen dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen bevel inhoudt om het land te verlaten. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing en verwijst naar zijn wettelijk geregistreerd partnerschap, zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, het feit dat hij méér dan één jaar zou samenwonen in een duurzame relatie, beide partners ongehuwd, geen familie en meer dan 21 jaar oud zijn. Tevens verwijst hij naar de eigen woning van mevrouw G. D.S, de ziekteverzekering en haar pensioenuitkering, waarbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker dezelfde elementen herhaalt als deze die hij bij de aanvraag voor een verblijfskaart aanhaalde, maar geen nieuwe elementen aanbrengt die er op wijzen dat de beslissing niet afdoende of foutief zou zijn gemotiveerd. In beroep bewijst verzoeker niet dat hij voor de aanvraag minstens één jaar ononderbroken heeft samengeleefd met mevrouw G.D.S. Hun verklaring van samenwoning dateert immers van 14 juli 2011 en de aanvraag van verblijfskaart dateert van 20 juli 2011, nauwelijks een week later. Uit het uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters van 11 oktober 2011, dat aanwezig is in het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerst sedert 26 juli 2011 vermeld staat op het adres van mevrouw G.D.S. Van eerdere samenwoning liggen geen bewijzen voor, zodat verzoeker niet aantoont minstens één jaar ononderbroken te hebben samengeleefd en de motivering van de bestreden beslissing op dit punt dus niet weerlegt.

Wat betreft het bewijs van een minstens twee jaar durende stabiele relatie, stelt de Raad vast dat verzoeker niet ontkent dat de verklaringen van derden, de foto's met zelf geschreven data en de telefoonrekeningen waarvan handgeschreven wordt aangegeven dat een bepaald telefoonnummer het zijne zou zijn niet op hun authenticiteit en waarachtigheid zijn te toetsen. Met de vraag "*welke bewijzen hij nog méér kan voorleggen*", toont verzoeker niet aan waarom hij van oordeel is dat deze elementen ten onrechte niet werden aanvaard.

Verder toetst de bestreden beslissing de aanvraag aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en besluit dat verzoeker niet aantoont dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Met zijn verzoekschrift verwijst verzoeker opnieuw naar de pensioenuitkering van zijn Belgische partner. Nu deze maandelijks uitkering EUR 1.016,63 bedraagt, wordt inderdaad de grens van 120% van het leefloon voor een persoon met gezin ten laste of EUR 1.232 per maand niet behaald. Wat betreft de interim arbeid die verzoeker verricht, is het inderdaad zo dat een tijdelijk interim-contract in een aantal gevallen kan leiden tot een contract voor onbepaalde duur, doch verzoeker toont niet aan dat dit voor hem het geval zou zijn, maar houdt het op een loutere bewering. Aangezien verzoeker geen enkele verklaring voorlegt van de werkgever die van verzoekers interim-arbeid gebruik maakt aangaande diens vooruitzichten op vast werk, kan verzoeker niet voorhouden dat hem niet de kans wordt geboden dat zijn interim-arbeid wordt omgezet in een blijvende arbeid.

Evenmin is de vermelding van het feit dat zijn partner over een eigen huis beschikt voldoende om de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen en om uit te maken welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij besluit dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker slaagt er aldus evenmin in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad is van mening dat de verwerende partij de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling verzoekers aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privéleven inmiddels volledig verankerd is in België.

De vriendin verzoeker woont immers in ons land.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden,

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor verzoeker om zijn vriendin in België achter te laten.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het centrum van zijn belangen in België is gevestigd omdat zijn privéleven er is verankerd. Met de bestreden beslissing zou zijn recht om zijn privé-, gezins- en familieleven uit te bouwen, geschonden worden wegens een jarenlange scheiding.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een geregistreerd partnerschap afsloot met mevrouw G.D.S zodat kan verondersteld worden dat er een gezinsband tussen hen bestaat.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in 2009 getracht heeft een verblijfsrecht te verwerven door middel van een aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aanvraag welke ongegrond werd verklaard. In 2010 deed verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging om humanitaire redenen. Er kan dan ook niet worden betwist dat het een eerste toegang betreft.

Nu het een eerste toegang betreft, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en verzoeker op grond van de bestreden beslissing niet dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien zet verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen waaruit de hinderpalen voor het leven van een gezinsleven elders zouden bestaan. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn partner hem niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst om ginds een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen of om de geëigende procedure van gezinshereniging op te starten. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU